

Ραβί Γιεσοῦα: Ένας προφήτης-μεσσίας που ξεκίνησε (και τελείωσε) την «σταδιοδρομία» του με μια αποτυχημένη πρόβλεψη

Γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς (ιουδαϊστί: Γιεσοῦα) της Βίβλου, ιδιαίτερα των Συνοπτικών*, συμφωνεί εντελώς με την ιουδαϊκή παράδοση. Είναι περισσότερο Ιουδαίος παρά χριστιανός· όπως και τα μέλη της πρώτης κοινότητας εκείνης της εποχής ονομάζονταν και «Εβραίοι» -μόλις η νεότερη έρευνα τους αποκαλεί «Ιουδαιοχριστιανούς». Αλλά η ζωή τους δεν διέφερε σχεδόν καθόλου από εκείνη των υπόλοιπων Ιουδαίων. Και αυτοί απέδιδαν στα ιουδαϊκά ιερά κείμενα καίρια σημασία, παρέμειναν μάλιστα για περισσότερες γενιές μέλη της Συναγωγής. Και ο Ιησούς προπαγάνδιζε ένα ιεραποστολικό έργο μόνο ανάμεσα σε Ιουδαίους. Ήταν έντονα επηρεασμένος από την ιουδαϊκή αποκάλυψη. Και αυτή, ιδιαίτερα η παράδοση της Αποκάλυψης του Ενώχ, επέδρασε έντονα στο χριστιανισμό.

Την εποχή του Ιησού, οι προσδοκίες του τέλους του κόσμου, ήταν συχνό φαινόμενο (και συνεχίζουν να υφίσταται μέχρι και σήμερα). Δεν σήμαιναν ίσως πάντα το τέλος του κόσμου αλλά ίσως την έναρξη μίας νέας παγκόσμιας περιόδου. Ανάλογες ιδέες γνώριζαν και στο Ιράν, στη Βαβυλωνία, στην Ασσυρία, στην Αίγυπτο, και από την ειδωλολατρία τις πήραν οι Ιουδαίοι, αφού εισχώρησαν στην Παλαιά Διαθήκη ως ιδέα του Μεσσία.

Έτσι έγινε και ο Ιησούς ένας από τους πολλούς προφήτες της έσχατης εποχής, αφού ανακήρυξε τη γενεά του στην τελευταία, όπως οι ιουδαϊκές αποκαλύψεις, οι Εσσαίοι, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, αφού κήρυττε ότι ο παρών χρόνος είχε παρέλθει και μερικοί από τους μαθητές του «δεν θα γευτούν το θάνατο, έως ότου δουν να έρχεται δυναμικά η βασιλεία του Θεού»· ότι δεν θα τελείωνε η αποστολή τους στον Ισραήλ, «έως ότου έρθει ο Θεάνθρωπος»· ότι το δικαστήριο του Θεού θα γινόταν «σε αυτή τη γενεά ακόμη»· ότι δεν θα ερχόταν το τέλος, «έως ότου συνέβαιναν όλα αυτά».

«*Marana tha*» (έλα, Κύριε μας), αυτή ήταν η έκκληση στις προσευχές των πρώτων

χριστιανών. Αλλά καθώς ο καιρός περνούσε και ο Κύριος δεν ερχόταν, καθώς οι αμφιβολίες πλήθαιναν, η παραίτηση από την ελπίδα, οι ειρωνείες, η γελοιοότητα, ο διχασμός μετρίασαν σιγά-σιγά την απολυτότητα των δηλώσεων του Ιησού. Και τέλος, μετά από δεκαετίες, μετά από αιώνες, όταν αντί για τον Κύριο ήρθε η Εκκλησία, εκείνη μετέβαλε την κοντινή προσδοκία του Ιησού σε μακρινή, τη σκέψη στη βασιλεία του Θεού την έκανε σκέψη στην Εκκλησία, αντικατέστησε με αυτήν την αρχαιότατη χριστιανική πίστη -το βασίλειο των ουρανών: μια τέλεια διαστρέβλωση, βασικά μια γιγαντιαία πλαστογραφία που στον χριστιανισμό, από δογματική άποψη, είναι γενικά η μεγαλύτερη.

Η πίστη και η προσδοκία του επικείμενου τέλους καθόρισε αποφασιστικά τη μετέπειτα γένεση των πρωτοχριστιανικών κειμένων μόλις στο δεύτερο ήμισυ του 1ου και κατά τη διάρκεια του 2ου αιώνα. Διότι ο Ιησούς και οι μαθητές του, οι οποίοι δεν περίμεναν κάποιο αφηρημένο άλλο κόσμο, καμία μεταφυσική κατάσταση μακαριότητας, παρά την άμεσα επικείμενη επέμβαση του Θεού εξ ουρανών και μια τέλεια αλλαγή όλων των πραγμάτων επί γης, φυσικά δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για σημειώσεις, καταγραφές, βιβλία, για των οποίων τη συγγραφή μόλις που ήταν σε θέση. Και όταν έγραψαν, τότε αποδυνάμωσαν εξ αρχής τις προφητείες του Ιησού για το τόσο κοντινό επικείμενο τέλος του κόσμου. Οι χριστιανοί βέβαια δεν βίωσαν ποτέ αυτό το τέλος, και έτσι τα ερωτήματα σχετικά με αυτό διέπουν ολόκληρη την αρχαία λογοτεχνία, εξαπλώνεται ο σκεπτικισμός, η δυσανασχέτηση.

«Πού είναι λοιπόν η επάνοδος του που υποσχέθηκε;» αναφέρεται στη Β' επιστολή του Πέτρου. *«Από τότε που κοιμήθηκαν οι Πατέρες, όλα παραμένουν παρ' όλα αυτά έτσι όπως ήταν από κτίσεως κόσμου».*

Και στην Α' επιστολή του Κλήμεντα ηχεί η διαμαρτυρία: *«Αυτά τα ακούμε ήδη από την εποχή των πατεράδων μας, και δες, γεράσαμε και τίποτα από όλα αυτά δεν μας συνέβη».*

Τέτοιες φωνές θα ακούστηκαν σύντομα μετά το θάνατο του Ιησού. Και πληθαίνουν στο πέρασμα των αιώνων. Έτσι, ήδη ο αρχαιότερος χριστιανός συγγραφέας, ο «Απόστολος των εθνών», ο Παύλος, αντιδρά. Αφού είχε εξηγήσει αρχικά στους Κορίνθιους ότι η προθεσμία έχει μετρηθεί *«και είναι πλέον σύντομη»*, ο κόσμος *«βαίνει προς την καταστροφή»*, *«εμείς δεν θα κοιμηθούμε όλοι, αλλά θα μεταμορφωθούμε όλοι»*, στη συνέχεια έδινε πνευματική χροιά στην πίστη για την ύστατη εποχή που από χρόνο σε χρόνο γινόταν όλο και πιο ύποπτη. Τώρα έκανε τη μεγάλη ανανέωση του κόσμου, την πολυπόθητη αλλαγή των αιώνων για τους πιστούς να έχει γίνει ενδόμυχα ήδη μέσω του θανάτου και της ανάστασης του

Ιησού. Ο Παύλος αντικατάστησε τώρα το κήρυγμα της βασιλείας του Θεού του Ιησού, την επαγγελία ότι αυτή η βασιλεία θα αρχίσει σύντομα επί γης με ατομικιστικές σκέψεις για τον άλλο κόσμο, με την *vita aeterna* (αιώνια ζωή).

Ο Χριστός τώρα δεν κατεβαίνει πια στον κόσμο, αλλά ο πιστός χριστιανός ανεβαίνει σε αυτόν στους ουραμούς! Απλούστατον! Κατά το «Όταν δεν πάει ο Μωάμεθ στο βουνό, πάει το βουνό στον Μωάμεθ»...

Οι Ευαγγελιστές που (υποτίθεται) έγραψαν αργότερα, μετριάζουν αυτή την προφητεία του Ιησού για τη συντέλεια. Και κάπου εδώ αρχίζει το «κόψε-ράψε» των «ιερών» κειμένων, οι προσθήκες και οι αλλαγές κατά το δοκούν, και εν τέλει οι «ιερές πλαστογραφίες»...

* Έτσι ονομάζονται οι συγγραφείς των Ευαγγελίων του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά που παρουσιάζουν μεταξύ τους ομοιότητες σε σύγκριση με αυτό του Ιωάννη, και μπορούν να συνοψιστούν σε μια ενιαία αφήγηση.

Πηγή: «Η εγκληματική ιστορία του Χριστιανισμού» (Κάρλχάινζ Ντέσνερ)